

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 189/2020
10.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Веска Крстајића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1 Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Светозара Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.113/18 од 04.06.2019.године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.100/19 од 23.07.2019.године, у седници већа одржаној дана 10.03.2020.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Светозара Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.113/18 од 04.06.2019.године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.100/19 од 23.07.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.113/18 од 04.06.2019.године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, и изречена му је јединствена новчана казна у износу од 40.000,00 (четрдесет хиљада) динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а приватни тужилац је упућен на парницу ради остварења имовинско – правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1.бр.100/19 од 23.07.2019.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Светозара Павловића и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.113/18 од 04.06.2019.године потврђена.

Захтеве за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Светозар Павловић због повреда закона из члана 439. тачка 1), члана 438. став 2 тачка 3) и члана 438. став 2 тачка 2) ЗКП, са предлогом да се укину првостепена и другостепена одлука и предмет врати Основном суду у Горњем Милановцу на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредби члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1.ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од знајача за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, објашњавајући да за постојање кривичног дела увреда из члана 170. став 1 КЗ мора доћи до последице након предузетих радњи од стране учиниоца, што не произилази из утврђеног у побијаним пресудама, поступајући судови нису утврдили да ли је наступила последица предузетих радњи или су исте изостале односно да ли је дело учињено тако што је окривљени увредио приватног тужиоца, када последица постоји или је исто извршио вређајући када последица изостаје, односно није утврђена. Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 170. Став 1. Кривичног законика прописано је да ко увреди другог казниће се новчаном казном од двадесет до сто дневних износа или новчаном казном од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара.

Из изреке пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.113/18 од 04.06.2019.године произилази да је окривљени АА у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, приватном тужиоцу ББ, упутио речи увредљиве садржине „шта ме гледаш, мамицу ти је...м“, вређајући на тај начин част и углед приватног тужиоца, а био је свестан свог дела и хтео његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено.

Како из изреке првостепене пресуде јасно произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, наводи захтева за заштиту законитости којима се на напред наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву даље наводи да је у односу на кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, првостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП не

представљају законом дозвољене разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491.став 1. ЗКП.

Записничар – саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа – судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић